

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 549/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из села ..., чији је пуномоћник Димитар Иванов, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3134/23 од 30.08.2023. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3134/23 од 30.08.2023. године, у делу који се односи на трошкове парничног поступка (обавезујући део става другог изреке), као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3134/23 од 30.08.2023. године, у делу који се односи на трошкове парничног поступка (обавезујући део става другог изреке).

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 180/21 од 11.07.2023. године, ставом првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА исплати на име разлике зараде од исплаћене зараде до минималне зараде за период од 03.07.2017. до 30.07.2020. године појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати на име разлике зараде од исплаћене зараде до минималне зараде за период од 03.07.2017. до 07.07.2020. године појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцима на име трошкова парничног поступка износ од 188.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3134/23 од 30.08.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, па је жалба туженог у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке и обавезан тужени да

тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.250,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, док је део захтева преко наведеног до износа од 188.750,00 динара досуђеног првостепеном пресудом одбијен, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде у делу који се односи на трошкове парничног поступка (обавезујући део става другог изреке) тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) су изричито прописани услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. Закона о парничном поступку. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права.

У конкретном случају тужени ревизијом оспорава правноснажну другостепу пресуду у делу којим је делимично преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.250,00 динара (обавезујући део става другог изреке). Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, нити постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против правноснажне другостепе пресуду у делу којим је делимично преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезан

тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.250,00 динара (обавезујући део става другог изреке), које не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. Закона о парничном поступку, ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**